

La veu de l'Església davant la crisi

Dc, 8/05/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Aquest dimarts, a l'Auditori Blanquerna Comunicació, ple de gom a gom, va començar el simposi sobre la veu de l'Església davant de l'actual crisi econòmica i social. Aquesta tarda, hi intervindran el cardenal Martino, antic president del Pontifici Consell de Justícia i Pau, i en Michel Camdessus, president de la Setmana Social de l'Església de França i antic director general del Fons Monetari Internacional. Ahir, des d'una perspectiva econòmica i sociològica, els professors Josep Oliver i Sebastià Sarasa van analitzar les tendències generals de la crisi econòmica i la repercussió concreta i directa en la societat catalana. El bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, va inaugurar el simposi amb una reflexió sobre la tasca de l'Església davant de la situació actual, des de l'òptica de la doctrina social.

Sé que estem immersos en un dels moments més difícils de la crisi i, en el sentiment i la vivència de molts, és precisament ara un dels més dramàtics. Les xifres sobre l'augment de la pobresa moderada i, en especial, de la pobresa extrema, ens mostren una societat cada vegada més deteriorada, vulnerable i esquinçada. La pobresa ha passat de ser una realitat identificada en uns determinats sectors estructurals, a ser una condició que abraça nous àmbits i sectors socials. D'altra banda, les perspectives més immediates de recuperació semblen encara llunyanes. No obstant, però, el catedràtic Joan Oliver va apuntar possibles escenaris de sortida de la situació actual.

En una brillant intervenció, el professor Oliver va recordar les principals raons de la crisi: en primer lloc, la globalització que vivim, amb l'accés al mercat de treball de més de 1.300 milions de treballadors d'arreu del món i l'aparició i l'enfortiment dels països emergents en l'economia global. Una globalització que significa l'augment de les matèries primeres i el consum de països com Xina, la deslocalització d'empreses i la feblesa de la nostra economia, poc assentada en la recerca i la innovació. Al costat de la globalització, la crisi financera internacional, a partir de l'any 2007, ens mostra un sistema financer àvid d'especulació, desregulat i a punt de fallida. Si aquests dos aspectes formaven el nucli central de la crisi econòmica internacional, a Espanya ens calia afegir l'excés d'endeutament privat, el posterior endeutament públic i, finalment, la quasi fallida de l'Euro l'any passat. Tots aquests factors ens ajuden a entendre la precària situació econòmica que vivim actualment.

Davant d'aquesta situació, Josep Oliver va atrevir-se a formular alguns dels escenaris possibles de futur per sortir de la crisi: reforçar l'Euro i preservar la política de la unió monetària europea (evitar el retorn a la pesseta, que podria representar un desastre per al país); impulsar un govern més federal d'Europa; més rigor econòmic i reconèixer que "hem d'abaixar el nostre nivell de vida" i enfortir les polítiques actives dels governs per promoure l'ocupació, que tots sabem que serà l'últim a recuperar-se.

Hi ha escenaris possibles de recuperació, però, de tota manera, aquesta, al meu entendre, no serà factible si no som capaços de reconèixer que la crisi va més enllà d'una crisi econòmica: és el qüestionament d'un sistema, i aquesta és estrictament la meva opinió personal, assentat en la competició permanent, en l'individualisme

més egoista, en la conversió de les persones en feres, devorant-se per acumular riquesa i seguretat. Davant de la competició, però, crec que els cristians hem d'aixecar la senyera de la cooperació. La cooperació, almenys des de la nostra òptica, neix del reconeixement de l'altre com a germà, del proïsme, perquè, com ens recorda molt bé Caritas in Veritate, *“L'amor al proïsme és un camí per trobar també Déu, i aclucar els ulls davant el proïsme ens converteix també en cecs davant Déu.”* Per nosaltres, la caritat, la justícia i la fraternitat neix d'aquesta afirmació. Fins i tot, però, des d'una estricta òptica agnòstica, substituir la competició per la cooperació és una opció indispensable per evitar l'abisme de la humanitat. Per tot això, la veu de l'Església ressona amb més força i és, ara i avui, més imprescindible que mai.